

[Aksel Larsen.]

handle i Overensstemmelse med, hvad Folketingets Flertal lagde i denne Udtalelse. Vi fik i de Maaneder, der fulgte efter, til Overflod bekræftet, at Statsministeren aldeles ikke havde i Sinde at være loyal over for den Beslutning, han selv havde stemt for, men vilde følge den politiske Linie, han kalder sin egen private Spørgsmaal om Sydslesvig. Nu er vi kommet saa langt, at England foranlediget af Statsministerens Agitation tilstillede Danmark en Note og deri stillede ganske bestemt formulerede Spørgsmaal. Jeg anser det for ulykkeligt, at det skulde komme dertil, jeg anser det for uheldigt, at en saa skarp Note skulde kunne blive stillet, men Ansvarer herfor maa udelukkende falde paa Statsministeren og hans Medhjælpere i Grænseflytteragitationen.

Denne Note skulde altsaa besvares, og den er blevet besvaret, og Danmarks Svar har vi set offentliggjort i Pressen i Dag. Vi har ogsaa hørt nogen Diskussion om det, og det er derfor nødvendigt for mig at sige et Par Ord herom. Det kommunistiske Parti vilde ikke tage Medansvaret for Afsendelsen af en Note med denne Formulering. Vi ansaa det for yderst tvivlsomt, om vi overhovedet kunde være fælles om nogen Note til England, saa længe Statsministeren hedder Knud Kristensen, fordi vi nu har et helt Aars Erfaringer for, at denne Statsminister ikke vil være loyal over for nogen Beslutning af Folketinget i dette Spørgsmaal, hvis den paa nogen Maade kolliderer med den Anskuelse, der er hans. Hertil kommer imidlertid, at Noten i selve sine Formuleringer jo er et langt, langt Skridt videre end den Udtalelse af 9. Juli, som efter min Opfattelse allerede gik for langt. Vi behøver ikke her at diskutere, hvem der fortolker Noten rigtigt, og hvem der fortolker Noten forkert. Det er tilstrækkeligt, naar vi henholder os til to Ting. For det første, at Noten indeholder noget nyt i Forhold til Udtalelsen af 9. Juli. Noten indeholder Krav om Danmarks Ret til fortsat at blande sig i Sydslesvigs indre Forhold. Noten indeholder en Opfordring, en indirekte Opfordring til Befolkningen i Sydslesvig om at rejse Krav om Adskillelse fra Tyskland og Tilslutning til Danmark. Det er noget afgørende nyt, et langt Skridt videre. Det andet, jeg vil henholde mig til, er den Fortolkning, Regeringen giver af denne Note. Jeg staar her med Regeringens københavnske Hovedorgan „København“ fra i Dag. I dette Blad staar der paa Forsiden med

store Bogstaver som Overskrift: „Svaret paa Englandsnoten officielt. Grænsen mod Syd ligger ikke fast“. Det fastslaas i Artiklen, at det maa nu bero paa Befolkningen i Sydslesvig selv, hvorvidt den ønsker at rejse Spørgsmaal om Adgang til at udøve sin naturlige Selvbestemmelsesret, og saa tilføjer man ordret — jeg beder om Formandens Tilladelse til et kort Citat og eventuelt endnu et Par korte Citater —:

„Dette vil med andre Ord sige, at Regeringserklæringen, der er tiltraadt af hele Rigsdagen, bortset fra Kommunisterne, fraviger Standpunktet, at „Grænsen ligger fast“.“

Dette er Regeringens officielle Fortolkning af den Note, der blev vedtaget forleden. Til Overflod siger Statsministeren i det samme Blad:

„Hvad det kommer an paa, er Resultatet: Overenskomstens Indhold og Mening. Og jeg skal villigt indrømme, at naar jeg var forberedt paa, at det kunde blive nødvendigt nu at spørge det danske Folk, saa var det, fordi jeg ikke turde haabe, at et stort Flertal paa Rigsdagen kunde samles om en saa forholdsvis positiv Politik paa dette Omraade, som Noten til England er Udtryk for.“

Hvad Statsministeren forstaar ved en „positiv Politik paa dette Omraade“, ved enhver. Dette er Statsministerens Forstaaelse af Noten, og saa vil jeg ikke give mig til at diskutere, om Forstaaelsen er rigtig eller ikke. Men det turde være indlysende, at Statsministeren, at Regeringen vil handle i Henhold til den Aand, Regeringen lægger i Noten. Det kommer til Overflod frem, naar man studerer den ledende Artikel i „København“. Der siger man udtrykkeligt om den indirekte Opfordring til Sydslesvig om selv at rejse Kravet om Afstemning, at

„naar Danmark ikke gaar forbi denne Selvfølge i Tavshed“ — man siger, det er en Selvfølge, som man egentlig ikke havde behøvet at notere — „naar Danmark tværtimod gør England opmærksom paa, at her er der et Problem, naar Danmark over for England peger paa Sydslesvigernes Selvbestemmelsesret, naar Danmark taler om Sydslesvigs naturlige Ret i denne Sag, saa ligger der selvsagt heri en Billigelse af de Bestræbelser, der fra sydslesvigsk Side maatte fremkomme med Sigte paa en Ændring i Landsdelens statslige Tilhørsforhold.“

Danmark staar stadig frit, for saa vidt som en Grænseflytning ingen Sinde kan gennemføres uden dansk Samtykke